

Budowanie Ciała Chrystusa

***Kluczowe wersety: „A on ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pasterzami i nauczycielami, aby przygotowali świętych do dzieła posługi, do budowania ciała Chrystusowego”.
List do Efezjan 4:11,12***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
List do Efezjan 4:11-16***

Na początku tego rozdziału Paweł wzywa wierzących, aby „prowadzili życie godne powołania, jakie otrzymali” (Efezjan 4:1). Odnosi się to do nawrócenia na chrześcijaństwo. Powołanie prawdziwego chrześcijanina wykracza poza zwykłe zajęcia. Obejmuje ono przyjęcie i okazywanie wartości wiary, miłości, przebaczenia, służby, poświęcenia i jedności w każdym aspekcie życia.

„Starajcie się zachować jedność Ducha w więzi pokoju. Jest jedno ciało i jeden duch, tak jak zostaliście powołani w jednej nadziei waszego powołania; jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich, który jest ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich” (Efezjan 4:3-6) . Te wersety podkreślają, że wśród oddanych chrześcijan nie powinno być ducha

sekciarstwa. Wszyscy oni uznają Chrystusa za swojego przywódcę, a wiecznego Ojca za Stwórcę lub Pierwszą Przyczynę. Dlatego idea trójcy równych sobie bogów jest sprzeczna z Pismem Świętym.

Po wniebowstąpieniu Chrystusa, w dniu pięćdziesiątnicy, duch święty zstąpił na wczesny Kościół. (Dzieje Apostolskie 1:1-4,9-14; 2:1-4). W tym czasie uczniowie Mistrza, a zwłaszcza apostołowie, którzy byli natchnionymi przez Boga przedstawicielami, otrzymali różne dary. To, czego nauczali i co zapisali, miało służyć jako przewodnik dla poświęconych wierzących podczas ich ziemskiej wędrówki. Efezjan 4:7-10

Nasze kluczowe wersety opisują urzędy duchowego przywództwa, które Pan ustanowił, aby wyposażyć świętych Wieku Ewangelii do pełnienia służby zgodnie z Bożym zamysłem. Paweł mówi, że służba ta miała na celu „budowanie [lub umacnianie] ciała Chrystusa”. Wielu doceniło przywilej odpowiedzi na zaproszenie do zostania współdziedzicami Chrystusa w Jego przyszłym królestwie dzięki poświęceniu się i zrodzeniu z ducha. Obecnie tacy chrześcijanie spotykają się na zgromadzeniach, konwencjach, spotkaniach towarzyskich oraz angażują się w osobiste studia i modlitwę, starając się wiernie wypełniać swoje przymierze ofiary.

Jakże jesteśmy błogosławieni, że otrzymaliśmy wielki przywilej poświęcenia naszego życia teraz, w tym „czasie łaski” (2 Koryntian 6:2). Jest to okazja, której nie da się opisać słowami. Powinniśmy być

pełni pokory, uznając tak wzniosłą perspektywę, do której sami nigdy nie moglibyśmy aspirować.

W tych „dniach ostatecznych” możemy zastanowić się nad cudownym dziedzictwem, jakim jest poznanie i docenienie „obecnej prawdy” (2 Piotra 1:12,13). Liczne nauki przyjęte przez członków naszej wspólnoty odzwierciedlają wspaniały charakter Ojca Niebieskiego. Musimy jednak pamiętać, że ostatecznym celem otrzymania takiego zrozumienia nie jest jedynie przekazanie nam intelektualnej wiedzy o Bożym planie. Chodzi raczej o to, aby pomóc nam w procesie przemiany, abyśmy dzięki uświęcającemu wpływowi ducha świętego mogli rozwinąć charakter podobny do Chrystusa i dążyć do „budowania ciała Chrystusa”.

Poświęćmy wiele uwagi tym sprawom, aby ugruntować nasze powołanie i wybór. Jeśli będziemy wierni, ostatecznie będziemy uczestniczyć w dziele pojednania ludzkości z Ojcem Niebieskim, gdy zostanie ona przywrócona do doskonałości utraconej w raju. 2 Piotra 1:10,11